

Arrest

nr. 143 650 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 29 december 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 februari 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker op 14 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2014 werd ingediend door :

[B.A.] [...]

nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar zijn wettelijk verblijf in België als student tussen 2001 en 2009, dat hij zou verloren hebben omdat zijn schoonbroer die gedurende die periode voor hem borg had gestaan, gestorven was en niemand anders hem ten laste had genomen. Betrokkene verklaart dat hij toch verder in België bleef studeren en hij beroept zich nu op de duur van zijn verblijf en zijn integratie als buitengewone omstandigheid waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar via de voorziene procedure de aanvraag tot verblijf in te dienen. Echter dient erop gewezen te worden dat de Raad van State het volgende heeft verklaard: "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr 198.769). De elementen van integratie, namelijk het feit dat hij Nederlands heeft gestudeerd, het feit dat hij vrijwilligerswerk heeft verricht, een arbeidskaart C geldig van 01.02.2007 tot 31.10.2007 voorlegt, als occasionele gastlezer heeft opgetreden, een concert heeft gegeven, belastingen heeft betaald, lid is van de Russisch-orthodoxe kerkgemeenschap in Antwerpen, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en attesten en verklaringen voorlegt, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene opnieuw naar België wenst te komen om te studeren, hij via de geijkte procedure opnieuw een studentervisum dient aan te vragen.

Betrokkene verklaart ook dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden meer zou kennen. Zijn moeder is namelijk gestorven en buiten zijn vader heeft hij er geen familieleden meer. Bovendien woont zijn zuster in België en hebben zij en haar kinderen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is van mening dat in het licht van deze gegevens de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag tot verblijf via de voorziene procedure in te dienen een schending van het artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel zou inhouden. Echter staat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Geen zorgvuldig onderzoek

De bestreden beslissing vangt aan met een paragraaf van 15 regels die in één adem de elementen van 9 jaar lang legaal verblijf, behaalde masterdiploma, tewerkstelling, integratie van tafel veegt, zonder enige motivering [...]:

[...]

De enige ‘reden’ die nu wordt gegeven bestaat uit een verwijzing naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker wijst er op dat hij klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden heeft vermeld in het verzoekschrift. Verwerende partij kan niet volstaan met een eenvoudige verwijzing naar dit arrest.

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing de beginstelen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker mocht van de overheid verwachten en er op vertrouwen dat zijn verzoek zorgvuldig werd onderzocht.

Verzoeker meent bovendien dat gedaagde gelet op art. 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in ieder geval diende te oordelen of verzoeker zich gelet op zijn integratie en de humanitaire omstandigheden niet bevindt in een schrijnende situatie.

De bestreden beslissing schendt evident de richtlijn 2004/38 zelf daar waar deze voorziet dat [...] ook voor familieleden die niet vallen onder de richtlijn het verblijf van deze familieleden dient [...] vergemakkelijkt te worden, alsook er een nauwkeurig onderzoek dient te gebeuren naar de persoonlijke situatie van verzoeker.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat een motivering waarbij wordt verwezen naar een standpunt dat werd ingenomen door de Raad van State niet deugdelijk is.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft uiteen te zetten waarom het feit op zich dat hij gedurende een aantal jaar legaal in het Rijk kon verblijven, dat hij werkbereid is en dat hij zich integreerde in de Belgische samenleving het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Daarnaast moet worden gesteld dat een goede integratie, die het gevolg is van een jarenlang verblijf in het Rijk, en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van familieleden, vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een verblijf in het Rijk en een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Het gegeven dat verweerder er ter staving van zijn standpunt op heeft gewezen dat zijn visie steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State laat niet toe te besluiten dat er enige appreciatiefout zou zijn gemaakt of dat de motivering onvoldoende duidelijk is of incorrect is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijft derhalve niet.

2.1.2.3. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij toezeggingen of beloften die hij aan verzoeker had gedaan niet heeft gehonoreerd kan ook geen schending van het vertrouwensbeginsel worden vastgesteld (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

2.1.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

2.1.2.5. Verzoeker kan zich voorts niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. Aangezien verzoeker de Russische nationaliteit bezit en hij dus geen burger van de Unie is en niet wordt aangetoond dat hij een burger van de Unie die zich naar België begeeft vervoegt of begeleidt, valt hij niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij zijn zus en haar kinderen die de Belgische nationaliteit hebben en die in België verblijven wenst te vervoegen, doch verliest hierbij uit het oog dat de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing is in gevallen waar er geen intracommunautair aspect speelt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij stelt het volgende:

“Verzoeker heeft in België een Belgische zus, Belgische schoonbroer en Belgische neef en nicht.

Verzoeker wees in zijn verzoekschrift op art. 8 EVRM, de richtlijn 2004/38, verscheidene arresten van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, alsook het arrest Rahman van het Hof van Justitie dd. 05.09.2012 :

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het volgende:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Verzoeker heeft de meest duurzame banden opgebouwd die men zich kan inbeelden. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven, en ook het recht om relaties met de buitenwereld aan te knopen. Verzoeker zijn gezinsleven met zijn zus, schoonbroer en neefje en nichtje, en zijn privéleven bestaande uit zijn ruime kennissengroep en zijn activiteiten hier in Antwerpen, speelt zich volledig hier in België af.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Zoals reeds aangehaald, werd verzoeker eerder al toegelaten tot het grondgebied, voor 9 jaar lang, moest verzoeker gedwongen worden om terug te keren, zou dit de evenredigheidstoets schenden. Er kan immers onmogelijk worden aangetoond waarom de inmenging nodig zou zijn in een democratische samenleving. Die inmenging moet immers wettelijk, legitiem én noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Verzoeker valt verder als broer van een Belgische zus buiten de gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40ter (familieleden van een Belg).

Artikel 3.2 van de Europese richtlijn 2004/38 (Richtlijn vrij verkeer) verplicht de lidstaten het recht op verblijf te "vergemakkelijken" voor familieleden die niet onder artikel 2 Richtlijn vrij verkeer vallen, en die, ongeacht hun nationaliteit "in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie ... of die vanwege ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven". Belgen zijn voor de richtlijn eveneens begrepen in de term 'Unieburger'. Het betreft familieleden die een persoonlijke verzorging nodig hebben of financieel afhankelijk van hen zijn of inwoners bij hen.

De instructie van Turtelboom dd. 26 maart 2009 bepaalt dat familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied vallen van de gezinshereniging maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, vallen onder 'prangende humanitaire situatie', waardoor een regularisatie mogelijk is.

Het gaat immers om een broeder-zusterband die niet in aanmerking komt voor gezinshereniging onder artikel 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet. De Europese Unie en het Hof van Justitie hebben willen tegemoet komen aan zij die geen direct recht op gezinshereniging hebben. Gezien voor België dit ook broers van Belgen zijn, zijn de bepalingen alsook het arrest Rahman van 5 september 2012 op hen ook van toepassing.

In het arrest Rahman van 5 september 2012 heeft het Hof van Justitie verduidelijkt [...] wat deze verplichting voor de lidstaten om het recht op verblijf te "vergemakkelijken" voor familieleden die niet onder artikel 2 Richtlijn vrij verkeer vallen, en die, ongeacht hun nationaliteit "in het land van herkomst ten laste zijn van ... of vanwege ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven", precies inhoudt. Volgens het Hof moeten lidstaten in hun wetgeving de criteria vermelden op grond waarvan deze personen een beslissing over hun verblijfsaanvraag kunnen bekomen. Deze beslissing moet gebaseerd zijn op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie en moet ingeval van weigering, gemotiveerd zijn. Een nauwkeurig onderzoek naar de persoonlijke situatie van de aanvrager impliceert dat de lidstaat rekening houdt met relevante omstandigheden, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de Unieburger die men wenst te begeleiden.

De graad van verwantschap, in casu broer-zus, is zeer nauw.

Momenteel voorziet de Belgische verblijfsreglementering geen specifieke bepaling over het verblijfsrecht voor "andere familieleden" van een Unieburger:-die van deze laatste financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. Enkel de instructie van Turtelboom waarnaar reeds verwezen vermeldt iets in die zin. Noch deze instructie, noch de artikels 9 en 9bis vermelden echter specifieke criteria op grond waarvan deze personen een beslissing over hun verblijfsaanvraag kunnen bekomen, noch een verwijzing naar termen die de afhankelijkheid verwoorden in de zin van artikel 3, lid 2, sub a Richtlijn vrij verkeer. De Belgische verblijfsreglementering voldoet derhalve niet aan het Unierecht.

Deze richtlijn vrij verkeer en het arrest Rahman [zijn] van belang voor verzoeker aangezien hij zich in deze specifieke situatie bevindt: hij is financieel afhankelijk van zijn familie (of vrienden van zijn familie) die allen de Belgische nationaliteit hebben.

Het niet toestaan van een verblijfsrecht zou, zoals hierboven reeds uiteengezet, artikel 8 EVRM schenden. Hij zou worden gescheiden van zijn familie hier in België, en van de rest van zijn kennissen die hij hier over de voorbije 11 jaar heeft leren kennen. Hij heeft de voorbije 11 jaar zijn sociale identiteit vormgegeven in België, het zou volstrekt onredelijk zijn om hem te dwingen terug te keren naar Rusland, waar hij onmogelijk zijn leven opnieuw kan opbouwen.

Uit het voorgaande blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk is om in zijn land van herkomst een familieleven en zijn na 11 jaar opgebouwd privéleven te leiden of verder te zetten."

De motivering van de bestreden beslissing antwoordt niet op hetgeen verzoeker stelt. De bestreden beslissing stelt enkel :

"Betrokkene verklaart ook dat hij in zijn land van herkomst geen familieleven meer zou kennen. Zijn moeder is namelijk gestorven en buiten zijn vader heeft hij er geen familieleden meer. Bovendien woont zijn zuster in België en hebben zij en haar kinderen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is van mening dat in het licht van deze gegevens de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag tot verblijf via de voorziene procedure in te dienen een schending van het artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel zou inhouden. Echter staat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht door niet te antwoorden op de motieven van verzoeker omtrent de richtlijn 2004/38 en alle rechten die verzoeker hieruit kan putten.

Verzoeker meent dat gedaagde gelet op art. 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in ieder geval dient te oordelen of verzoeker zich gelet op zijn integratie en de humanitaire omstandigheden niet bevindt in een schrijnende situatie.

De bestreden beslissing schendt evident de richtlijn 2004/38 zelf daar waar deze voorziet dat [...] ook voor familieleden die niet vallen onder de richtlijn het verblijf van deze familieleden dient [...] vergemakkelijkt te worden, alsook er een nauwkeurig onderzoek dient te gebeuren naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing heeft bovendien het proportionaliteitsbegins[...]el geschonden.

In het arrest van 22.01.2004 wordt door de Raad van State het volgende gesteld.

“Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet “het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is.”

Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Deze rechtspraak staat niet alleen maar [is] verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van de Raad van State van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27)

Alsook het arrest van de Raad van State van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de

beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van de Raad van State van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Met name is er geen onderzoek naar de gerechtvaardigdheid van de bestreden beslissing omwille van een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder is er geen onderzoek naar de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Besloten moet worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM.

Minstens dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM en niet geantwoord wordt op de terzake door verzoeker concrete en juridische ontwikkelde argumentatie.

De motivering is niet afdoende. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).”

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de concrete elementen betreffende het gezinsleven die in het verzoekschrift van verzoeker zijn gegeven.

Het gaat er in casu niet om dat er een argumentatie is gegeven, quod non, het gaat er om dat er geen argumentatie is gegeven die beantwoordt aan de vereisten van de proportionaliteitsafweging die door verzoeker op basis van concrete gezinselementen, op basis van de standaardnormen van de Europese Raad, op basis van de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State als noodzakelijk diende te geschieden.

De bestreden beslissing faalt waar het stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezin- of privé leven van verzoeker.

Dit volledig foutief argument toont in alle klaarheid aan dat de bestreden beslissing faalt voor wat betreft de invulling van artikel 8 EVRM. Dit artikel vereist een proportionaliteitsafweging, en dit heeft op zich zelfs niets te maken met motivering op zich, maar is een vereiste inherent aan artikel 8 EVRM. Blijkbaar is dit fundamenteel en elementair begrip niet aanwezig in de bestreden beslissing.

Het is illustratief voor de bestreden beslissing dat verwijzingen naar essentiële gegevens inzake artikel 8 EVRM, als 'een vrijgeleide' worden gekwalificeerd. Het toont a contrario aan dat de bestreden beslissing de toepassingen uit de praktijk inzake artikel 8 EVRM en de daarop gebaseerde regels en rechtspraak, naast zich neerlegt.

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Voor toepassing van artikel 8 EVRM in het kader de verblijfsweigeren van verzoeker dient specifiek een concrete proportionaliteitsafweging te geschieden tussen enerzijds het belang van België bij het handhaven van de openbare orde (het verwijderen van zijn illegalen?) en anderzijds het gezinsbelang van verzoeker en zijn Belgische zus en andere Belgische familieleden.

Verzoeker had in het verzoekschrift met verwijzing naar de vaststaande rechtspraak van de Raad van State op dit punt duidelijk gemaakt dat een proportionaliteitsafweging had moeten gemaakt zijn en deze totaal afwezig was in de beslissing van de DVZ.

In het arrest van 22 januari 2004 werd door de Raad van State het volgende gesteld.

Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is.

Op geen enkel moment wordt door de bestreden beslissing concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die diende gemaakt te worden.

Deze rechtspraak staat niet alleen maar [is] verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van 13 juli 1993 van de Raad van State dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27)

Alsook het arrest van 1 april 1996 van de Raad van State:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de

overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van 25 september 1996 van de Raad van State:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Een dergelijke inmenging in het gezinsleven is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende maatschappelijke behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

De uitsluiting van de regularisatie en de hiermee verbonden onmogelijkheid om in België te verblijven en die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, in het bijzonder met zijn Belgische zus en Belgische neefje en nichtje, maakt een maatregel uit die buiten verhouding staat met nagestreefde legitieme doel. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken. Er wordt geen enkel motief gegeven waaruit zou kunnen blijken dat ook maar in enige mate rekening is gehouden met de concrete situatie met name dat het gaat om een relatief jonge man, die al sedert 2001 op 19-jarige leeftijd naar België kwam om hier te studeren, die 9 jaren legaal in België heeft mogen verblijven, die in Rusland enkel nog een oude vader heeft en hier in België een Belgische zus, schoonbroer en neefje en nichtje, die een ruime kennissen- en vriendenkring heeft in België.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

De bestreden beslissing van de DVZ heeft nagelaten de 'fair balance'-toets uit te voeren.

Met name schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM door geen onderzoek te doen naar de gerechtvaardigdheid van de bestreden beslissing door een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de uitsluiting omwille van openbare orde."

2.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG kan

worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Er dient daarnaast te worden benadrukt dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard en derhalve niet gehouden was om een motivering te voorzien met betrekking tot gegevens die verzoeker aanvoerde ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag, zoals de verwijzing naar de richtlijn 2004/38 en de rechten die hij – verkeerdelijk – aan deze richtlijn meende te kunnen ontleenen.

De beschouwingen omtrent het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 5 september 2012, nr. C- 83/11) zijn in casu niet nuttig aangezien dit arrest handelt over een situatie waarbij een burger van de Unie die gebruik maakte van het recht op vrij verkeer zich wenste te laten vervoegen door derdelanders en verzoeker in casu, zoals reeds gesteld, zijn zus wenst te vervoegen die niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie die gebruik maakte van het recht op vrij verkeer.

2.2.2.2. De Raad merkt ook op dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij artikel 149 van de Grondwet geschonden acht en waarom er sprake zou zijn van machtsoverschrijding, zodat deze onderdelen van het tweede middel niet ontvankelijk zijn. Een middel of een onderdeel van een middel is immers slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, maar dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

2.2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat het louter feit dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing verplicht wordt om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van een niet toegelaten inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, gezins- of familielevens. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten tijdens de duur van zijn studies en dat hij na zijn studies derhalve zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst. Tevens moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing geen ten gronde uitspraak wordt gedaan omtrent de vraag of verzoeker tot een verblijf op andere gronden in het Rijk kan worden toegelaten, doch slechts wordt vastgesteld dat hij deze aanvraag niet op een ontvankelijke wijze indiende. Verweerder heeft verder aangegeven dat het feit dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd moet indienen vanuit het buitenland in voorliggende zaak niet kan worden beschouwd als disproportioneel en heeft hierbij verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder naliet een fair balance-toets door te voeren en er blijkt niet dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk of incorrect is. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeker niet samenwoont of een gezin vormt met zijn in België verblijvende zus en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij geen gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen om zijn relatie met zijn zus, zijn neef en nicht en eventuele vrienden en kennissen in het Rijk te onderhouden tijdens de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf die vanuit het buitenland wordt ingediend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK